

הבורסה

אפריקה" מחכה בארץ

יש לנו בורסה מצויינת. לא חשוב מה עושה הממשלה, מה עושר ארידור בשיטתו, או בגין ושרון בשטח שלהם. הבורסה לעולם עומדת, והיא עומדת טוב. המחזורים חזרו לגדולתם. השערים עולים, כמעט של כולם, ובעיקר של ההנפקות החדשות. גם קרנות הנאמנות התאוששו מהר מאוד והם יעשו עד סוף החודש לא פחות, וקרוב לוודאי יותר, מאשר בחודש שעבר. העצה הנאמנה שרי: לחזור לשיטת המרמפים; לתפוס טרמפ על מניה לעשות 12% וזכרוהו. 2% הם לכבוד ההיטל.

רק השבוע היה לי ויכוח מעניין בעניין ההיטל. הצד השני אמר: תראה, כל פעם גובים 2% ובסוף יוציאו את כל הכסף מהבורסה, לאט אבל בטוח. אני אמרתי: כל זמן שיהיה ממה לגבות, יעלו המחזורים מעבר לאותם שני אחוזים, כדי שאפשר יהיה לשלם אותם. אני אומנם רק צד לוויכוח, אבל בינתיים גם צודק, ותראו איהו חודש יהיה החודש.

אלסקה - עוד לא נגמר

זוכרים את ה-180 מיליון שקל ששילמה אילנות של דיסקונט עבור הרכישה של החבילה המפורסמת של אלסקה 1900 טליוויזיה וכלל סחר? הבטחתי לבדוק למה הם קנו. למה מכרו. היה ברור מלכתחילה. למה קנו, לא ברור. עדיין לא, אבל אני כבר בדרך. טיפשות וגאוונות ירדו לעולם כרוכים יחד. אומרים לי שכדבר הזה קרה גם הפעם, בחוספת עמלת-תיווך. אני מכיר את מי שהצליח למכור את ה"לוקש" הכי גדול מאז הקמת המדינה. כל הכבוד.

אך לעניין זה יש השלכה מאוד לא סימפטית על הקרנות של אילנות. כשאלסקה וכלל יורדים, קורה לגמרי במיקרה, שגם

אני רוצה להמשיך בענייני "לוקשים". מי שקורא בעיון את גיליון השערים היומי, ימצא בו אוצר בלום. אני לא עושה את זה. אין לי די זמן. אבל לפעמים אני נתקל במניה עם שם מכובד כמו אמיר. בדקתי את העניין. מתברר שהמניה הזו מחוללת פלאים. היא שווה אולי 100 ועומדת על 5000. נכסים אין לחברה. הכל מכוסה בהלוואות לבעלים. הם דואגים לפרצופה הנאה. המצער הוא, שעם ישראל קונה ויש לי חשש מבוסס שימשיכו לקנות.

אבל זה כלום לעומת שיטה אחרת. נגיח שאתה ברוקר ורוצה לעשות טובה לחברה שלך, בעיקר אלה הקרובים אליך. מה עושים? אתה קונה להם מניות מסויימות. הן עלות. אחרי כך אתה קונה לחברים של החברים. שערי המניות ממשיכים לעלות. ואם זה עולה, אז גם עם ישראל קונה. והחברה הטובים שלך מתחילים למכור. סליחה, אתה מוכר עבורם. הם עצמם אפילו לא יודעים מה קורה בתיק. חוץ מהעובדה המשמחת שהוא תופח, ואפשר להחליף את המכונות, או סתם להכניס לתוכנית חיסכון סולידית על שם הילדים, כמה מאות אלפים של שקלים. מוסר השכל: צריך לדעת לבחור את החברים. מי שרוצה לעשות כמה שקלים שלא יספיק לאפי ריקה, אפריקה מחכה לו פה.

זהב טהור - נדאי

החבר הכי טוב של האשה - בעלה. זה מה שאתם חושבים. באירופה מתחילים לחשוב אחרת. תליון של 20 גרם מזהב מוזקק 999 זה החבר הכי חדש - עם אחי

ריות של הבנק מוטבעת על התליון. עם מיספר מזהה. המחר בהתאם למחירי השוק. תכשיט לכל דבר, שאינו מחייב רישון יבוא, למשל, ועדין שווה את מישקלו בי זהב.

מלקחת מיסים. עושים בעיירה הזו עוד כמה דברים טובים.

באחד הדברים הטובים האלה נתקלתי במיקרה ביום השישי שעבר. השם הוא הסימטה, תיאטרון, גלריה, מועדון, קפה, בסימטת מולדגים ביפו העתיקה. כרו שראש תשאלו מה זה שייך למדור זה, כבר אני עונה. כמה עולה כרטיס קודנע? 60 שקל. כמה עולה בילוי, נניח במועדון לילה? 300, 400 וגם 500 שקל לאיש. בסיימטה אפשר לבלות ערב עד לשעות הקטנות, לשלם 90 שקל, ולהינות. אפשר לשתות תה עם נענע 20 שקל, או פרמ, מה שי קרו פלטה סלט 40 שקל די בקניצס 50 שקל והכל עם הגשה.

יושבים על גג רחב ויזים עם מיווגי אוויר מהים. בלי עשן סיגריות, על כיסאות נוחים, שומעים את דורית ראובני ב.שירים שאוהבים. שרים יחד איתה, שומעים זוג צעירים בשירים משל סימון גרפונקל ור אחריו, בערך בשתיים אחר-הצות. רור אים מחזה בשם בענייני נשים. אתם שמים לב שאני לא עוסק בביקורת אמנותית, זה לא השטח שלי, אבל כל זה ב-90 שקל. מציאה מהנה של ממש.

בסימטה יש, מסתבר, 40 מופעים לי חודש, לפני-הצהרים, אחרי-הצהרים ובי ערב. אפשר לרקוד, אפשר לשיר ולהציג. להשתתף בערבי ג'ז ולהשתתף כצופה או משתתף בחוגים שונים.

החברה שמנהלים את העסק מקבלים את משכורתם מעיריית תל-אביב זו ועוד נקר דה לטובת העירייה.

בעיקר משום שבעלי-המניות של החברות הגדולות הם כדרך-כלל מוסדות כמו בנקים, חברות-ביטוח ואחרות: יש רוחה איננו חייב להיות מידי. יש זמן, והאשראי שנתן לחברה הוא ארוך, והציפיה לשתתף רה מיידית על ההון כמו במערב, אינו מקובל ביפאן.

האגדה שהתעשייה היפאנית היא בלתי מנוצחת, גם היא אינה נכונה. העובדה היא שרק תעשיות המבוססות על קווי יצור והרכבה עם השקעות-ענק בצידו מתוחכם הן המצליחות. אין ספק, אומר המהמר, שכל תעשיות המזון, תעשיית הנייר, הכימיקלים, תכשיטים, רפואיים ציוד-תעופה ואמי צעילי-הימה האמריקאיים עולים על מתח ריהם היפאניים. ליפאנים יש יתרון בעיקר במכוניות ובמוצרים אלקטרוניים. ליפאנים יתרון נוסף: הם לומדים מהר מאוד מכישי לונם של אחרים וגם מהצלחותיהם.

מחכים לך בסימטה

אתה כותב גם דברים טובים? זו אחת השאלות שאני נתקל בה לעיתים קרובות: בדרך-כלל, התשובה היא: למה לא. כשיש סיבות טובות. הפעם אני רוצה לכתוב על עניין שנתן קלתי בו באקראי, או אם תרצו לגמרי במיקרה. והוא דווקא קשור בעיריית תל-אביב; מה לעשות, אני לא נמנה על חסידיו של ראשי-העיר צ'יצ'ו, אבל חוץ

מדוע מצליחים היפאנים?

בספר שיצא לאחרונה לאור בארצות הברית, בשם אמנות העסקים היפאניים, מתאר מחברו קנישי אוהמה, יפאני כמובן, איך הצליחו אנשי-העסקים היפאניים לגבור על מתחריהם מן המערב. הנה כמה עובדות מי עניינות איך זה קרה וקורה. קיים מיתוס, אומר המחבר, שהיתרון שיש ליפאנים נובע משכר נמוך. לא נכון. ניקח את תעשיית המכוניות. היתרון שיש ליפאנים במחיר הוא ריאלי ואינו נובע מחלקו של השכר. שכר-העבודה מייצג רק חלק קטן ממחירה של המכונית. תעשיית המכוניות היפאנית מעסיקה 670 אלף עובדי דים, המייצרים 11 מיליון מכוניות בשנה ואת כל האביזרים והחלקים הנילוויים.

לעומת זה, לחברת גנרל מוטורס האי-מריקאית 660 אלף עובדים, והיא רק אחת משלוש הגדולות, שכולן יחד מייצרות פי-חיות מכוניות מהיפאנים. חלקו של שכר העבודה בהוצאות היצור בחברת המכונית היפאנית ניסן הוא 7%. לעומת 30% בפורד אמריקה. חברת טויוטה מעסיקה 45 אלף עובדים, בעשר טויוטה האחרונות. בתקופה זו היא הכפילה את הייצור עם אותו כוח-עבודה.

ועוד הוא כותב: הגישה האמי ריקאית לעסקים מניחה מכסימים של רווחים כטוות קצר. לעומתם, היפאנים הם בעלי גישה שונה,

בשר לצימחונים

אל שורת המזונות המפתיעים, כמו מיץ בלי מיץ מסידרת ז'י או לחם מכותנה, הצטרף לאחרונה בשר בלי בשר, או אם תרצה, בשר צמחי. אני יודע מה בדיוק תהיה השאלה הי ראשונה. האם הטעם כמו של בשר. כמו שזיפ טעמו כטעם התפוז, כך גם הבשר החדש; אלא שבמיקרה זה אפשר לאכול אותו עם בשר ועם חלב. ונא לא להחליף, זה לא בשר מסויה. הוא עשוי משומן צמחי, כך הסבירו לי, וציידו אותי בכל מיני טבלות השוואה, מה שיש בבשר ומה שיש בבשר צמחי מן הצומח. טוב בשביל די-איי טה, צימחונים דתיים. מכלי אותם חומרים כמו בשר אבל בלי בשר.

כל הסיפור הנחמד הזה בא כדי לספר לכם את העיקר. הלחם בלי לחם, המיץ בלי מיץ, והבשר בלי בשר. הם פרי המצאות תיו של מהנדס-טכנולוג מוזן, מרצה בטכני יון, בשם די"ר מיכה שמר.

אכנות המיץ עושות חיל גם בי מדינות שמעבר לים, הנהם שבו יש כותנה ונשאר תמיד טרי, יקר, אך גם אותו שוניהם החו"ל. אז כך, מי שרוצה לעשות דיאטה עם בשר ללא שומן, מי שרוצה לאכול סטיק מרוח בהמאה, או סתם לאכול נקניקיה צמחונית, עכשיו יש לו הזדמנות. בתיאבון.

את התעודות לארנק פלסטי מיוחד נגד מים דחוסים, עם מיכל לדרגנטים וראש לי בביטחון למסיבה שליד הבריכה. מחיר יבש: 29.50 דולר.

מיספרים מיוחדים לפרטני מאכל, מצופים יקלי. מחיר מיוחד: 13 דולר. ארבעה ב-46 דולר. מה עושים במיספרים לא ברור, אולי מקצצים לפרטנים את הציפורניים, אולי. אבל המחיר וההפתעה שבי מתנה שווים את הטירחיה שבי קנייה.

לעקרת-הבית, ובמיוחד לעוזרת של עקי רתה-הבית, מציע הכולבו פטנט חדש: מטא טא חשמלי העושה את המלאכה בעזרת מים דחוסים, עם מיכל לדרגנטים וראש לי התזה בלחץ וכל מיני אביזרים שאני לא מבין למה הם משמשים. כן, יש גם ידית להארכה. המחיר מצחיק - 38 דולר. ול-סיום: מיתקן קטן ופשוט לשמירת הלחות בארון הנעלים! מיליוגרים, זוכרים. המ-חיר יבש לגמרי: 20 דולר.

הכולבו: מיתקן לשמירת הלחות של הנעליים

שוב אנחנו חוזרים לכולבו הניו-יורקי האחד-שן שלרמ, המיועד למיליוגרים וסתם משוגעים לדבר. בעיקבות הקטע הראשון שבו סיפרתי על הכולבו יוצא הדופן, טרח לצלצל אלי איש-העסקים רויז וביקש לדעת את מיספרי השלפון. לא, הוא לא רוצה לקנות כולבו, אבל ברצון יהיה מוכן לי קבל מהם את שם היצרן של השעונים הי סיפרתיים, המקרינים את השעור על התיקי רה.

גם אני התלהבתי מהקטלוג ומהכולבו, והחלטתי לראות אותו מקרוב. כבר השבוע אהיה שם, ואראה במו עיני כל אותם דבר רים משוגעים שהם מציעים למכירה. ביני תיים, הרי לפניכם עוד כמה פריטים משגרי עים.

נגיח שיש לכם בריכה פרטית מאחורי הבית, נגיח שיש לכם ילדים בגיל שנה עד 5 או 7 ונגיח שהאבא בעבודה והאמא במיטבה, (או להיפך) הילדים משחקים על הדשא ליד הבריכה, והכדור נפל לתוכה, מה יעשו הילדים? ינסו למשוך את הכדור מן המים. הילד ניגש לשפת הבריכה והופ, מתחלק פנימה ומתחיל לטבוע. לא, לא במיקרה שלנו. מיתקן אועקה מגיב מייד על התנועה במים ומתחיל לליל, ואז כמובן מופיע ההורה הממיטבה וכך, מכשיר האור עקה לבריכה המופעל על-ידי סוללות, בי-מישקל של המישה קילוגרם, במחיר שווה לכל נפש ובעיקר כשמדובר בילדים - 300 דולר, כולל סוללות.

פטנט ימי נוסף: קפצת למים והופ, נפלו לך המיכנסים; לא נעים אך לא נורא. מצמרים לבגד הים כדור אטום בעזרת אטם מויר חד. נפלו המיכנסים, הים מויר צפים על ירך, האוויר שבתוך ה-כדור עולה על פני המים ואיתו - בגד הים. זול כמיוחד: 12 דולר לשניים.

ושוב, נגיח שאתה במסיבת-גן ליד ה-בריכה ופתאום, ללא הודעה מוקדמת מישהו חומר לו לצון וזורק אותך למים. גרטיים, מה? מילא, אבל כל התעודות שבכיס מתקלקלות. לא אצל מי שמכניס